

Lena Belicosa

AZ ÉJSZAKA ÖRVÉNYÉBEN

 Publio

Az éjszaka örvényében

Lena Belicosa

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Második kiadás

Illusztráció: Bóta Csaba

ISBN: 9789634246282

Jelen könyvet, illetve annak részeit a szerző előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel - elektronikus vagy más módon - közölni.

A könyvvel kapcsolatban további információ:

<http://lenabelicosa.5mp.eu>

ELŐSZÓ HELYETT

1998 óta írom le az álmaimat, melyek sokat segítettek életem során. Voltak, amelyek eseményeket jeleztek előre, voltak, amelyek utat mutattak, figyelmeztettek, s volt, amelyikből tanultam, szó szerint.

Az utóbbi két évben a leírt álmokból történeteket szőttem, s így gyakoroltam az írást. Rendkívül színesen, cselekményesen álmodom, több történethez csak stilisztikailag kellett nyúlnom, úgy hagytam, ahogyan megálmodtam. Sok álmom jelzett előre most már nem is igazán rám vonatkoztatva, hanem a világ sorsával kapcsolatban. Pl. a földrengéseket zsinórban megálmodtam, s idegen népek sorsára is utaltak az álmaim.

Található néhány írás 5-10 évvel ezelőtti álmok alapján, ott inkább már az eltelt évek realitása alapján elemzem őket. Minden írásnál jeleztem a dátumot, a régebbi álmoknál pedig az álom dátumát is, hogy jól követhető legyen az álombeli időutazásom is.

Született már két könyvem, melyek rendhagyóak voltak, és most ismét egy ilyen következik. Egy új műfajjal kísérletezem, álmokból írt novellák, szösszenetek, melyeknek a végén álomfejtés, saját gondolatok vannak.

A verseim is belekerültek részben, úgy érzem, hogy az egy év terméséből, mikor a versek születtek, némelyik elég gyengécske, némelyik kísérlet talán már tűrhetőre sikeredett, de az én alkotásaim, s zömmel ezek is álom, vagy álom és éberlét közötti állapotban kapott gondolatok alapján íródtak.

A versek jól illeszkednek a prózai írások közé, oldják azok egysíkúságát.

Van egy nagy spirálfüzetem, melyben ott a sok mondat, szavak, rímes kifejezések, s nincs semmi értelmük. Azonban, hogy ezekből verseket fabrikáltam, az már valahol az én érdmemem.

Nem olvastam verseket, nem is szerettem őket, nem, hogy írtam volna korábban. A Napkorong Internetes Irodalmi Klub hatására kezdtem el írni, ahol biztattak, kritizáltak és tanítottak. Kellott is, hiszen még a rímeket sem ismertem.

Úgy érzem, hogy a versírás csak kitérő volt az életemben, megtapasztaltam ezt is.

Születtek képversek, ujjgyakorlatok, kísérlet a szabad versre is, azonban, ami a legközelebb került hozzám, az a szonett lett és a haiku.

Az alapötlet, miszerint ezekből az álmokból írt novellákból és a hozzájuk tartozó álomfejtésekből, gondolatokból lehetne a következő kötetem, nem tőlem származik. Trencsényi Imre újságíró ismerősöm javasolta nem régen, akinek elküldtem bírálatra néhány álomból írt szösszenetet. Az első két könyvem megjelentetésére is ő biztatott, és az álmaim, hiszen többször is megálmodtam ezt a könyvet.

Egy fejezetként pedig mások álmaiból írtam történeteket, és kívülállóként próbáltam értelmezni az álmokat, melyek csak lehetőségek, az álmodó mindig maga dönti el, hogy elfogadja, vagy úgy érzi, mást jelent az álma. S voltak, akik már kész történettel tiszteltek meg.

Még nem tudom, hogy mire lesz jó ez a könyv, talán gondolatokat ébreszt másokban, talán

tanulságul szolgál néhány írás, vagy segít feldolgozni valami hasonló helyzetet annak, aki éppen olvassa. Az álmok fontosak, s az én példám is bizonyítja, ha időben figyelünk rájuk, akkor sokban segíthetnek életünk során.

Köszönöm Bóta Csabának, hogy rendelkezésemre bocsátotta a festményei fotóit, melyek közül sok passzolt a misztikus, szürrealisztikus írásokhoz.

SAJÁT ÁLMOKBÓL ÍRT TÖRTÉNETEK, VERSEK

„Az emberiség csakis akkor képes előrehaladni, és ez által hinni önmagában, ha az egyes ember hisz abban, ami meghaladja a korlátait - vagyis az álmaiban.”
Alessandro D’Avenia

A TITOKZATOS KALAPOS

(2009-10-19)

Egy fekete kabátos, fekete kalapos férfi suhant poros kerékpárján a falu keskeny utcájában, a kihaltak tűnő házak között.

- Hogyan kerültem ide? Hol vagyok? - kérdezte.

Sehol egy teremtet lélek, s minden olyan idegen. Megállt, leverte ruhájáról a port, s rácsodálkozott a járművére is.

- Mi ez? S miből vannak ezek a házak? - kérdezte gondolatban.

- Ej, Tel-Mud-Joma, most valami különös álmot bocsátottak rád a szellemek, vagy csoda történt, mert hogyan lenne lehetséges különben, hogy egyik percben még a réten lovagolsz, a másikon pedig a fehér emberek ruháiban egy idegen szerkezeten, teljesen ismeretlen vidéken jársz? - mondta.

1596-ban született a Dél-Amerikai Argentinában, a mai Buenos Aires területén. Épp a tavasszal töltötte be a 45. életévét és volt egy látomása egy fehér nőről, aki valahol nagyon messze élt tőle, s aki egy vízesésről fantáziált, és ami lelki szemei előtt folyamatosan kísértette.

- Vajon most abba a faluba érkeztem, ahol ez a nő élhet? - kérdezte magától.

Fogta a kerékpárt, szemügyre vette, ahogyan saját magát is. A kerékpáron volt valami, ami olyan hatást keltett belenézve, mintha egy tiszta tó vizébe pillantott volna. Hosszú, barna haja varkocsba volt fonva, napbarnított arcában világítottak barna szemei, karvalyorra pedig még feltűnőbbnek hatott a fekete kalap alatt.

Elindult az ösztöneire hallgatva, mert érezte, hogy az a nő, akivel álmában valahogyan kapcsolatba került, itt lesz a közelben.

Nem is találkozott emberrel, pedig biztosan megcsodálták volna, mint minden idegent, aki egy kis zárt faluba csöppen, azonban sehol nem volt egy lélek sem.

Egy idő után egy barna színű kapu előtt megállt és várt. Leült a kerítés tövébe, és próbálta megérteni, hogyan és miért került ide. Érezte, hogy valami nagyon furcsa történt. A misszionárius paptól ugyan hallott a fehérek házairól, azonban ezek a házak nem olyanok, és erről a guruló szerkezetről még nem is hallott, mégis nagyon élvezte, amikor rájött, hogy milyen gyorsan lehet vele haladni, s nem is kell etetni, itatni, mint a lovát!

Melinda az ágyában lustálkodott, hiszen vasárnap reggel volt, és kivételesen nem kellett mennie sehová sem. Amikor felhúzta a redőnyt, egyből elvakították a simogató napsugarak. Azonban egy idő után, amikor hozzászokott a szeme a fényhez, azt is meglátta, hogy egy idegen pihen a kerítés mellett.

- Vajon miért? Rosszul van, vagy csak elfáradt? Lehet, hogy a segítségemre szorul! - pörögtek a gondolatai.

Úgy döntött, nem kiabál, hanem kimegy hozzá, s megkérdezi, hogy segíthet-e neki valamiben. Így is tett. Odament az idegenhez, s megszólította.

- Jó napot kívánok! Segíthetek valamiben, rosszul van?

A férfi feljebb tolt a kalapot a fején, nézte a nőt sötét szemeivel, s nem értett egy szót sem, amit a nő mondott. Az illendőség kedvéért felemelte a kezét, s a fejével is jelt adott, hogy köszöntse a nőt. Araukán indián volt, s teljesen ismeretlen volt neki a nő nyelve. Néztek egymásra, a férfi felismerte az álombeli látomásában látott nőt. Melinda is nézte a férfit, és nem tudta hová tenni. Volt benne valami ösztönös vadság, a ruhája városiasnak hatott, befönt haja a fekete kalappal pedig olyan volt, amilyent zsidók szoktak viselni. A barna bőr, a sötét szem, a görbe orr azonban mást sejtetett. Kézzelel-lábbal kezdtek el kommunikálni, amikor is egy idő után Melindának eszébe jutott egy víziója, amikor indiánként állt egy vízesés előtt. Olyan érzése volt, mintha ezer éve ismerné ezt a férfit, pedig most látta életében először, ebben biztos volt. S valami azt súgta neki, hogy ez egy indián.

- Gyere be! - mondta, s a kezével is próbálta ezt elmagyarázni a férfinak, aki meg is értette, s betolta a nyitott kapun a kerékpárt, melyet odaállított a fal mellé, majd Melinda után beindult a házba. Sok lépcsőn lépkedett felfelé, az ajtónyílásban pedig valami ruhafélébe ütközött. Félretolta a függönyt, és belépett. Rácsodálkozott a berendezésre, a szája is tátva maradt a látottaktól. Mit is gondolhat egy 17. századbéli ember a televízióról, a hűtőszekrényről, vagy éppen a számítógépről!

Közben Melinda teavizet készített oda, úgy gondolta, hogy teát csak iszik a férfi. Leültek a nappaliban, s nézték egymást. Melinda próbált angol szavakat mondani, azonban Tel-Mud azokat sem értette. Melinda nem beszélt idegen nyelveken, azt azonban felismerte, hogy a férfi akcentusa legjobban a spanyolhoz hasonlított. Annyira sikerült azért egymást megérteniük, hogy ki tudták mondani egymás nevét.

Elmagyarázta, hogy Magyarországon van egy kicsi faluban, majd papírt és tollat vett elő, s próbálta rajzzal, betűkkel is alátámasztani, amiket elmondott, azonban ez sem volt mindig sikeres próbálkozás. Később bekapcsolta a számítógépet, hogy majd ott próbál néhány dolgot megmutatni Tel-Mudnak. Amikor betöltődött a gép, s a monitoron megjelent a háttérkép az Iquazu vízesésről, az indián majdnem táncot lejtett örömeiben. Boldog mosollyal mutogatott a gép felé, majd saját magára. Felismerte a helyet! Kezei folyamatosan mozogtak a képernyő és önmaga irányába. Ebből Melinda megértette, hogy a férfi ismeri azt a helyet, talán pont ott él.

- Akkor biztosan beszél spanyolul! - gondolta. Ő azonban nem beszélt spanyolul sem, ezért az internetes fordítót hívta segítségül. Ez ugyan már a mostani kor vívmánya, most azonban nagyon hasznosnak bizonyult!

Melinda spanyol kiejtése nagyon rossz volt, viszont valahogyan csak megértettek néhány dolgot abból, amit a másik mondott.

Tel-Mud elmesélte, hogy a vízesés környékén él, s hogy ő, mármint Melinda megjelent neki álmában, és nem tudja, hogyan és miként került ide. Nem ismeri a kerékpárt sem, s csodának

tekinti, hogy egyik percben még lovon ül, a másik percben pedig egy kétkerekű szerkezeten lovagol. Ezen Melinda is nagyon elgondolkodott. Próbálta megtudni, hogy milyen évet írtak akkor, amikor eljött, ám ezt a férfi nem értette. Melinda elmondta, hogy most 2006 októbere van. Ez sem mondott Tel-Mudnak semmit. A nő próbálta összerakni a megtudott dolgokat, s úgy érezte, hogy valami rokonlélek lehet a férfi egy másik időből. Megcsípte magát, hogy nem álmodik-e, vagy fantáziál megint, mert ez mostanában gyakran megesett vele! A csípés fáj, tehát ébren van.

- De hát hogyan lehet ez? - kérdezte.

A beszélgetés lassan ment, hiszen mindent próbált beírni a fordítóba, azonban sok szót nem jól értett, vagy a fordító nem ismerte fel, így sok hiányosság maradt a kommunikációjukban. Látott már ilyen filmekben, hogy valaki az időben utazik. Nyitott volt a spirituális dolgokra, azonban ez most mégis nagy meglepetést okozott neki. Azon törte a fejét, hogy ha már ez így alakult, akkor ennek biztosan oka van, s neki ebből ismét meg kell valamit értenie.

Érezte az energiaváltozásokat, s ahogyan a férfi próbálta elmagyarázni, hogy álmaiban megjelent neki Melinda, ezután még sűrűbb lett a levegő. Valamiért most az időn áthatolva is kellett nekik találkozniuk, valami feladatuk van egymással. De mit üzen ezzel a sors, mit kell megértenie? A férfi elmagyarázta, hogy 45 éves.

- Még ez is! Egyidősek vagyunk! - járt az agya Melindának. Vajon melyik korból jöhetett? Talán a XVII. századból?

Eszébe jutott, hogy volt látomása ebből az időből is. Valószínűleg így történhetett. De hogyan került a XXI. századi ruha az indiánra? Ez valószínűleg rejtély marad mindkettőjük számára.

Miközben megitták a teát, a férfi furcsa mormolásba kezdett, levette a kalapot, a fekete kabátot, az alatta lévő fehér inget, kiengedte a haját, s bal kezét meztelen mellkasára téve mondogatta magában az ismeretlen szavakat.

- Karaiva, karaiva.

- Talán őseivel próbál kapcsolatot teremteni - gondolta Melinda.

A férfi továbbra is kántálta ezeket a szavakat, közben pedig Melinda szemei elhomályosultak, már alig látta az indián körvonalait, csak a mély mormolás hallatszott, majd az is elveszett az idő végtelenségében...

- Csrrrr. Csrrrr. - Csöngött a telefon, és Melinda csuromvizesen ült fel az ágyban, s álomittasan nyúlt a telefonért, miközben szembesült vele, hogy ezt az egészet mégis csak álmodta.

- Igen - mondta a telefonba. - Szia, itthon vagyok, persze, minden rendben. Délután megírom a pályázatodhoz az ajánlást. Nincs mit. Szia - mondta egy ismerősének a telefonba. Hanyatt feküdt az ágyon, felnézett a plafonra, és a feje fölött lógó indián álomfogó eszébe juttatta a nyarat, amikor az USA-ban élőben is találkozott egy indiánnal, s aki ezt a szép emléktárgyat készítette neki. - De hát még csak 2 hónapja, hogy hazajöttem onnan - mondta. Ez az álom most rendkívüli. Sok mindent megértett már az álmai segítségével, ezzel is biztosan kezd majd valamit. Az is lehet, hogy ez a férfi saját maga volt, egy korábbi életéből...

Közben eszébe jutott egy másik álma. Abban ötször álmodta azt, hogy felkel álmában, s kimegy a fürdőszobába valamiért, s mind az ötször csak álom volt. Utána ténylegesen felébredt, s akkor tényleg ki is ment a fürdőszobába, csak már nem tudta, miért is kellett odamennie.

Hiába tűnik sok minden olyan valóságosnak, mégsem az! Az álmok útjelzők, segítők, tudatalattink üzenetei.

Valahol mindig is érezte, hogy az életben sok dolog ismétli önmagát, hiszen azért születünk le a földre újra és újra, hogy fejlődjünk. Tehát ez olyan, mint egy körforgás valahol, mert ahogyan az életünk halad előre, vagyis körbe és körbe, mindig jönnek hasonló helyzetek, események, emberek az életünkbe.

S Melinda, aki egy kis parasztcsaládba született, 45 éves koráig szinte alig mozdult ki a falujából, majd nagyot gondolt. Eldöntötte ugyanis, hogy meg fogja ismerni a világot! S bár mindenki azt mondta neki, hogy úgysem kap vízumot, s hogy nem normális, ha úgy vág neki a világnak, hogy még repülőgépet sem látott eddig közelről. Melinda azonban nem hallgatott senkire, összeszedte az összes bátorságát, s egy meghívásnak eleget téve repülőre szállt, s megtette első lépéseit a világ és önmaga megismerésének területén, s egyből a világ másik végén, Floridában kötött ki.

Vajon vannak-e elérhetetlen, lehetetlen dolgok az életünkben? Sokan úgy gondolják, hogy igen. Melinda szerencsére mindig úgy állt a dolgokhoz, hogy nincs lehetetlen. S bizony, az amerikai kontinensen, a repülőutakon megélt élmények sokban hozzájárultak ahhoz, hogy másképp lássa magát és a világot, s ezzel azt is bebizonyította, hogy van még remény!

Miután felkelt, még mindig az álom hatása alatt nyúlt az álmoskönyvekért, azután le is tette őket. Az intuíciója azt súgta, hogy az álombeli férfi bizony saját maga volt, s hogy egy előző életében bekövetkezett esemény, helyzet, vagy emberekkel való kapcsolat fog talán most újra ismétlődni az életében. Mosolyogva arra gondolt, hogy ez az álom még majd folytatódik...

Amikor a frissen mosott ruhákat teregette, az egyik csipeszre nézett, s már látta is maga előtt, ahogyan Tel-Mud-Joma fekete nadrágját összecsípteti vele, nehogy kerekezés közben gondja legyen majd!

Elgondolkodott azon, hogy mekkora fordulatot vett az élete, s hogy milyen hirtelen gyorsasággal jönnek és zajlanak az események az életében. Az a döntése, amikor negyvenévesen főiskolára ment, s amikor átvette 2005 júliusában a diplomáját, bizony teljesen új irányokba terelte életét. - Ne add fel! - Sokszor hallotta a fülében dübörögni ezt a felszólítást. Ma már mindegy, hogy az egója, vagy ösztönei biztatták, hiszen elindult egy úton, amelyet eddig nem ismert, s amelyen még sok tanulni és tapasztalni való várja majd. Számos dolgot, helyzetet meg kell élnie, és sok embert meg kell ismernie majd!

Újra este van, s lassan közeledik az éjfél. Melinda ismét lefekvéshez készülődik, s próbálja magát ráhangolni az indiános álmára, talán folytatódik majd. Végül is választ kell kapnia arra, hogy miért is jelent meg ez a férfi az álmában, kell, hogy legyen valami információ, amire épp szüksége van ahhoz, hogy megértsen majd valamit!

Melinda lecsendesítette az elméjét, és próbálta elengedni a gondolatait is, hogy egyfajta meditatív állapotba kerüljön, ami olyan jól sikerült neki, hogy belealudt. Ha látta volna magát, ahogyan a párnája csücskét magához öleli, bizonyára mosolyt csalt volna arcára a látvány!

A hajó csendesen szelte a vizet, s a forró napsugarak szinte égették Melinda testét, amit a hajó orrában érzett szellő csökkentett valamelyest. Visszaemlékezett, amikor a George Lake-en hajózott, s látta a Wass Albert által is leírt helyszíneket. Mindig hajómániás volt, s amikor végre az életben is hajókázott, csodálatos érzés volt megélni egy álom teljesülését.

Most azonban egy vitorlásán állt. Bár volt a hajón egy kisebb motor is, mégis a szél vitte a kis vitorlást. Hajába is bele-belekapott a szél, és ő keményen fürkészte a látóhatárt. A hajó az övé volt, s amikor végre szárazföldet látott a láthatáron, megújult erővel fordította annak irányába a hajót. Most is hallotta a fülében: - Ne add fel! S Melinda nem is adta fel. Tudta, hogy az a szárazföld lesz majd az új hazája.

Melinda megint felriadt álmából, és ismét volt min elgondolkodnia. Szerette volna a tegnapi álmot folytatni, vagy újraálmodni, most azonban hajókázott az álomban. - Vajon mit akar már ez megint jelenteni? - kérdezte.

Az élet azonban megy tovább. Melindáé is, aki miután felkelt, ismét megkezdett egy munkás hetet. A hét is az álmok hatása alatt indult, így a hétfőt is jól viselte, pedig az mindig kemény szokott lenni. Miután hazaért, elővette az álmoskönyveket és az álmos füzetét, amelyekbe az álmait szokta lejegyezni, s a félálomban írt kusza betűket olvasta, értelmezte, próbálta megfejteni őket. Az álmai mindig mérföldkövek voltak az életében, kár, hogy korábban nem figyelt ezekre jobban oda. Most, hogy visszanézett néhányat hónapokkal korábbról, megállapította, hogy bizony sok álma beteljesedett, és ő nem foglalkozott ezekkel úgy, ahogyan kellett volna.

Miután ágyba bújt, erőteljesen az indiánra gondolt, és kérte, hogy az álom folytatódjon. Tudta, hogy lehetséges, hiszen már történt vele ilyen. Ismételtegette magában, hogy találkozik Tel-Muddal, s hogy meg kell tudnia, mit is jelent ez az álom.

Egy ló hátán ült, s egy csapat arakúan indián között lovagolt egy erdős rész felé, ahol szintén indiánok voltak, de más volt a ruházatuk, mások voltak a jeleik. Az egyik indián intett felé, hogy menjen oda. Melinda az álomban férfi volt, kihúzta magát a nyeregben, amikor az idegen indián felé irányította a lovát. Mikor odaért, leugrott a földre, s kézzel üdvözölte az idegent. Egy inka harcos állt előtte, aki sok érdekes dolgot mesélt neki.

A 15. századtól Argentína is az Inka birodalom része volt, Peru Alkirálysághoz tartozott, így az inkákkal az arakúanok jó kapcsolatban álltak.

Lovaikat hátrahagyták, s békésen sétáltak az Iquazu felé.

- Csodálatos itt a vízesés közelében. Hallottam egy barlangról a vízfüggöny mögött, meg tudod mutatni? - kérdezte az indián.

- Persze, gyere utánam! - mondta az álombeli Melinda.

A két indián hamarosan a vízfüggöny előtt járt, s felnéztek a természetnek eme gigantikus csodájára. Miközben az emberi szemnek messziről láthatatlan bejárat felé közeledtek, a víz morajlása egyre hangosabb lett. - Vajon jó dolog-e, hogy egy másik nép tagja is bejut a hegy belsejébe? Melinda elhessegette ezt a gondolatot, s beléptek egy járatba, ahol haladva több helyen is

kiláttak a vízfüggöny irányába. A falakon sokféle jelet láttak, a beszélgetésük azonban mégis Peru csodálatos helyei felé irányult. A két férfi barátságot kötött, s megállapodtak, hogy Melinda (indián neve: Tem-Ira) elmegy majd a híres inka kultúra bölcsőjébe. Ahogyan a barlang járataiban sétáltak, kisebb réseken kiláttak a vízre, s a lezúduló víztömegből apró cseppek záporoztak a vájatokból rájuk. Mélyen benn voltak a föld mélyében, körös-körül pedig zuhogott a víz. Szinte a csontjaikban érezték, micsoda ereje van a természet e remekének!

Vízcsobogásra ébredt. Az álom kiszállt a szeméből, bár szívesen álmolta volna ezt is tovább, odakint azonban hatalmas vihar tombolt, még a redőnyt is csapkodta az eső, s ahogyan kiment, látta, hogy a verandán is áll a víz. Ennek nem örült, nem nagyon szerette az esőt. Azt remélte, hogy majd Tel-Mud jön majd az álomban megint ide, azonban most ő járt indián földön, talán a XVI. század elején?

Ezt nem fogja már megtudni. Az azonban biztos, hogy indián életei fontosak voltak az életében.

Ha indiánként is változtatott az életén, akkor most olyan életszakaszban van, amilyenben előző életében volt, ezt azonban ismét csak találgatni tudja...

Az élet megy tovább. Hétvégén kedves barátaival fog találkozni, akik nem ismerik egymást, csak ő ismeri mindegyiküket. Hogy miért jött az ötlete, hogy össze kell őket hoznia, az majd kiderül a kétnapos programon, amit szervezett nekik, s aminek a részleteit még ma pontosítja, szállás, kirándulásvezető, étkezés stb.

Vajon mi lett volna, ha nem végzi el a főiskolát, vagy ha nem lesz elég bátor, és nem utazik el a világ másik végére? Mi lett volna, ha nem válik el, és nem talál új barátokat, ismerősöket, akik biztatták, hittek benne? Lehet, hogy élné a falusi parasztasszonyok fáradt, lemondó életét, s az is lehet, hogy már nem is élne.

Újrakezdeni azonban mindig lehet, és kell is, az csak rajtunk múlik! Melinda megtette.

(A történet több éjszakai álom és egy hajnali látomás, vagy fantáziálás terméke, melyet a saját életemből vett eseményekkel bővítettem. Egy pályázatra írtam, amelynek az volt a témája, hogy mindig van remény, és ez volt az első írásom, ami novellajelleggel bírt. Én valóban hittem abban, hogy van remény, abban is, hogy az írás az utam, ezzel a novellával indultam el a tényleges írás - tanulása - felé.)

HALLGASS A SZÍVEDRE!

(2010-05-04)

Ha védőbástyáid romokban hevernek,

Bántás mérgezett nyila támad lelkednek,

Te mindig

Hallgass a szívedre, és légy nagyon erős!

Ha igazságtalanság ér, tombol dühöd,

Egód megtorlásért kiált, harcra bököd,
Te mindig
Hallgass a szívedre, és nyugodj meg hamar!

Ha megaláznak hazug, álnok hatalmak,
Csalódás vág eret, s meginog bizalmad,
Te mindig
Hallgass a szívedre, és legyen meg hited!

Ha küzdelmed reménytelensége kísért,
Türelmed hervadt rózsája kutat vízért,
Te mindig
Hallgass a szívedre, és soha ne add fel!

A VÁLTOZÁSOK KORA

(2010-05-26)

„Aki álmodott, álmodik tovább. Nem mond le a csábító mélységről, a kifürkészhetetlen vonzásról, tiltott vidékre merészkedik, megkísérli megérteni a felfoghatatlant, látni a láthatatlant; újra meg újra visszatér hozzá, elszántan nekifeszül, lép egyet előre, aztán még egyet; így hatol be az ismeretlenbe, hogy ott a végtelen gondolatok elképesztő bőségére leljen.”
Victor Hugo

Állok a tükör előtt, és bármennyire is akarok még ötvenen innen lenni, hamarosan már odaát leszek. Nemcsak elérem az ötödik ikszet, hanem egy megújult világban, más emberként fogok élni?

Kezem az ezüstös tükörhöz ér, szinte vonz magához, s arra gondolok, hogy én vagyok Alice, és elképzelem, hogy vár egy másik dimenzió, ahol megismerek egy másik világot és azt a valakit, aki leszek...

Gondolatban egy régi irodában ülök s figyelem, ahogyan idősebb kolléganőim szenvednek a klimax különböző tüneteitől. Akkoriban, közel harmincévesen elképzelni sem tudtam azt, amiket átéltek.

Most aztán én is megtapasztalom.

Fáj a hátam, fáj a vállam,
Sajgón lüktet kezem, lábam!
Fénytelen, sima lett hajam,
Elért a hízásra hajlam.
Egyik percben vacog fogam,
Majd előnt veríték folyam.
Jár az agyam, hogyan lehet?
Senki sem figyelmeztetett!

Az óra reggel nyolcat mutatott, rövid idő múlva pedig már tizenkét óránál kacsingatott rám a huncut óramutató, szinte hergelt, hogy „- na, mi van, te lustaság, már megint nem csináltál semmit, úgysem tudsz velem lépést tartani!”

Érzem azonban, hogy nem az idő gyorsult fel, hanem bennem és a Földön változik valami.

Alig alszom mostanában, mégis több száz álmokép pörög le lelki szemeim előtt. Kevésre emlékszem, egész nap kótyagosan járok kelek, magamra sem ismerek. Az álmok szürke ködfátyolából elhalt ősök, ismerősök üzennek, rég nem látott helyek, és idegen tájak üdvözölnek. Elfeledett emlékek vízesésein csúszik le lelkem kenuja, s én hamarosan több életet hagyok magam mögött.

Erőtlen testemet az ablakhoz vonszoltam, és egy órán át ültem ott a Nap meleg sugarainak ölelésében. Éreztem, ahogyan átjár az energia, s visszaköltözik belém az élet. Ez a csodás fényforrás átmosta most testemet, lelkemet.

Behunyt szemeim vöröslő mozivásznán pörgött a Föld. Láttam, ahogyan ő is változott, emelkedtek a rezgései, neki is fájtak dolgai, felszíne sok helyen megkopott, az emberiség sok mindent tönkretett, miket korábban megalkotott. Kitörtek vulkánjai, megmozdultak földrészei, árvízként zúdultak vizei. Őrült táncba küldte szeleit, melyek hurrikánként tomboltak a világ minden részén. Felborult a világ rendje, tél van a nyárban, nem kívánatos mértékben küldik az égi áldást, jelezve, a víz most az úr a körforgásban.

Lélekben átlépek a tükrön, és érzem, ahogyan a fájdalom abbamarad, az idő vásott fogsora is megáll, s nem örül tovább, itt nincs is idő. Nyugalom van, átölel a fény, kisimítja gyöngyöző homlokom, a szeretet melege szívemig hatol, ami ismét újult erővel zakatol.

Valaki szól:

- Gyere, Alice, mutatok valamit.

Elindulok a hang után.

- Nem vagyok Alice, miért szólítasz így? - kérdeztem. - Lehet, hogy olvasol a gondolataimban?

- Igen, tudom ki vagy, most mégis legyél a kicsi Alice, aki felfedezi ezt a másik világot.

Egyenes úton, zöldellő fák mellett haladtam. Egyenletes, fuvallat nélküli meleg volt, mindenféle aranszínű fénynyalábok tündököltek.

- Hogy kerültem ide, hogyan lehetséges ez? Tudom, hogy otthon ülök az ablak előtt egy régi karosszékben, és most mégis itt vagyok. Valóban kísérleteztem, hogy képzeletben átlépek a tükrön, lehet, hogy ez történt?

- Igen, a tested valóban ott ül, de most sikerült felülemelkedned a testeden. Emlékezz csak arra, amikor a lányod született, és te a klinikai halál állapotába kerültél. Fentről nézted saját magadat, ahogyan az orvosok sűrögtek-forogtak körülötted, és mindent elkövettek, hogy visszahozzanak. Most nem haltál meg, mégis egy hasonló állapotban vagy, mert a lelked és a tudatod is itt van, átélsz valamit, ami keveseknek sikerül.

- Tudod, én csak arra akartam választ kapni, hogy ez a változó kor valóban ennyi szenvedéssel jár? Már egy éve különböző fizikai és lelki tüneteket élek meg.

- Kicsi Alice, amiket megélsz, csak részben a változó kor tünetei, hiszen most minden ember átmegy bizonyos átalakuláson, nálad ez egybeesik ezzel az időszakkal, s ezért valóban erősebben érzel meg mindent.

- Tudom, hogy ismét az elengedést tanulom, hiszen a nőiséggel függ össze ez is. Talán valahol a tudatom mélyén azt gondolom, hogy ha ez a változás végleges lesz nálam, akkor már nem leszek teljes értékű nő?

- Na, ugye, megadod magadnak a választ. Kultúránként eltérően állnak a változás korához a világon. Megvan a képességed, hogy könnyíts a helyzeteden, hiszen beavatott vagy, gyógyítsd hát magad.

- Valóban azt teszem, s azon dolgozom, hogy elengedjem azt a gondolatot, ami szinte ostromoz, hogy még ne, még „igazi” nő akarok maradni. El kell fogadnom, hogy most már eljött az ideje annak, hogy változzon a testem.

- Nagyon jó. Most nem érzel fájdalmat. A tested nyugodtan ül a székekben, a sejtjeid pedig teszik a dolgukat. Más ember leszel.

Az út végre kanyarodott, és egy nagy templomszerű barna épület elé értem, kevés ablaka és egy bejárati ajtaja volt, melynek két szárnya ki volt tárva.

- Mi ez?

- Ez egy áruház, ahogyan a te világodban nevezik.

- Na, ne! Ettől a legkisebb boltok is másképp néznek ki. Bemenjek?

- Igen. Nem kell vened semmit, s ne is érints meg semmit, csak jól nézzél meg mindent.

- Rendben - mondtam, és beléptem a kapun.

Belülről valóban hasonlított egy boltra. Véletlenül sem mondok áruházat, mert az ugye arról is híres, hogy óriási a választéka. Csak tudnám, hogy minek kell egy féle dologból annyifélet gyártani. Valamelyik nap nézegettem a partvisokat. Huszonnégyfélét láttam kiteve egy eurótól hat euróig. Megnéztem közelebbről, alig láttam köztük különbséget. Az én kis buta fejemmel nem értem meg, hogy miért van erre szükség, mert megtenné egy-két féle is.

Persze a fogyasztói társadalom! Hadd vásároljon mindegyikből a kedves vevő! Az egyik kell a nappaliba, a másik a konyhába, a harmadik az udvarhoz, a negyedik a verandára. S persze nehogy már egyformát vegyen a kedves vásárló, válogathat kedvére. A gond viszont az, hogy hiába próbálunk ki többfélét, kiderül, hogy egyik sem szedi fel a port.

- Ugye, már nem bosszankodsz? – kérdezte a hang.

- Tényleg a fejembe látsz, igaz? Visszaemlékeztem erre a seprűs esetre. Most már mosolygok rajta.

- Jól gondolod, sok olyan dolog, tárgy van a világotokban, amire valóban nincs szükség, és sok mindentől kevesebb is elég. Gyere, menjünk tovább.

- Nagyon érdekes ez az üzlet. Kívülről nem látszott ilyen nagynak. Most viszont azt látom, hogy minden van, igaz, kevés mennyiségben és nem nagy választékban, de ez a készlet itt minden igényt kielégít.

- Menj tovább előre, ott látsz egy ajtót, ami mögött egy lépcső vezet majd lefelé. Azon menjél le, és mondd el, hogy mit látsz.

Elindultam egy mahagóni színű ajtó felé, még csak az ujjam ért hozzá, s már ki is nyílt. Szürke félhomályban gomolygott lefelé a csigalépcső, a megkövesedett vízcseppek ismeretlen fényforrás világosságát tükrözték vissza, mint megannyi szentjánosbogár. A lépcső aljára érve ismét egy ajtót találtam.

- Ezen is bemenjek?

- Igen.

Lenyomtam az aranyozott kilincset, s az ajtó beengedett egy tágas terembe.

- Hihetetlen, amit látok! A naprendszer, kicsiben, a Föld pedig ki van nagyítva. Ki csinálta ezt?

- Ezt a te világodban makettnek mondják, csak itt ez mégis él. Amit látsz, az a valóság egy másik rendszerből nézve, a Föld azért nagyobb, mert most övé a főszerep. Nézd, ahogyan percről percre változik.

- Igen, látom. Sőt, azt érzem, mintha egyre hidegebb lenne.

S hidegebb is lett, mert a Nap elbújt, és én rádöbentem, hogy a százéves karosszékekben ülök. Alice kirándulása tükör-országba lehet, hogy csak álom volt? Majd kiderül.

(Egy meditációs állapotban kapott sugallat alapján írt történet, kibővítve életem eseményeivel.)

FELBORULT A VILÁG RENDJE 2.

2010-03-08

Egy éve még mezítláb sétáltam a Playa de Bossán,
ma meg dideregve mentem végig a kihalt Bahián.

Múlt héten még rövid ujjúban járt a turistahad,
mára vastag kabát, sál, sapka biz' rajtuk maradt.

Mellettem lassan baktatott egy üres fehér taxi,
átfagyott sofőr vacog benn meleg sapkában.

Ajkaim hangos némaságával kiáltom neki,
mi van haver, nincs fűtés a Mazdában?

Megbolondult itt is az időjárás?

Ibiza nem érti, mitől lett más?

Talán én hoztam ide
magammal a telet?

Magyarország

teljesen